

13 Ιουλίου 2021

«Μέσα μου έλιωνα που έβλεπα το χωρκόν μου να καίγεται, αλλά που την άλλη έπρεπε να απαθανάτισω τούντα πράματα»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Ο φωτογράφος Γιώργος Χριστοφή (Φώτο Κόκος) περιγράφει όλα όσα έζησε στη μεγάλη πυρκαγιά του Σαββάτου, με σκοπό να «επιτρέψει» σε περισσότερο κόσμο

να κατανοήσει το μέγεθος της καταστροφής.

Από τον Κυριάκο Χριστοδουλίδη

Βαθύτατα συγκινημένος, ο κύριος Χριστοφή μάς εξιστορεί πώς βίωσε ίσως τη χειρότερη πυρκαγιά που ξέσπασε στην Κύπρο εδώ και χρόνια. Μια πυρκαγιά η οποία ξέσπασε στο χωριό του, τον Αρακαπά, και έπειτα επεκτάθηκε σε άλλες επτά κοινότητες, οι κάτοικοι των οποίων καθημερινά μετρούν τις πληγές τους.

Εν εξαναείδα έτσι κακό, ήταν σαν να ήταν πόλεμος, σαν να εβομβαρδίσαν το χωρκόν τα αεροπλάνα.

Με ένα τηλεφώνημα από την αδελφή του ενημερώθηκε ότι το χωριό του καίγεται. «Κόκο που είσαι; Έλα τζιαι κάφκεται το χωρκόν, κάφκουνται τα σπίθκια μας». Αμέσως ξεκίνησε για το χωριό του όπου βρίσκεται το πατρικό του σπίτι αλλά και το εξοχικό του. Πλησιάζοντας στον Αρακαπά, αντίκρυσε ένα τεράστιο σύννεφο καπνού το οποίο «σκέπαζε» το χωριό. Η εικόνα τον συγκλόνησε και έκανε τα πόδια του να τρέμουν.

Ωστόσο, η χειρότερη στιγμή που βίωσε, όπως περιγράφει, ήταν όταν είδε εικόνες τις οποίες δεν θα ξεχάσει ποτέ. Ήταν η στιγμή που πίστεψε ότι «δεν θα ξαναδούμε τίποτε, εν να πάει ούλλο». Ο Αρακαπάς ήταν περικυκλωμένος από τις φλόγες και πνιγόταν από τους καπνούς. «Εν εξαναείδα έτσι κακό, ήταν σαν να ήταν πόλεμος,

σαν να εβομβαρδίσαν το χωρκόν τα αεροπλάνα».Οι κάτοικοι του χωριού έβλεπαν τα σπίτια τους να καίγονται, έτρεχαν στους δρόμους και φώναζαν ζητώντας βοήθεια. «Ήταν μια κόλαση», λέει χαρακτηριστικά.Που τη μια στιγμή στην άλλη εχαθήκαν ούλλα.

Ο ένας προσπαθούσε να βοηθήσει τον άλλο. «Κάποιοι επροσπαθούσαν να φκάλουν τους γέρους που μες στα σπίθκια τους, άλλοι εκφήκαν πας στα τζιεραμύθκια με τα λάστιχα τζιαι επροσπαθούσαν να βοηθήσουν τους πυροσβέστες να σβήσουν τη φωθκιά».

Ο κύριος Γιώργος είδε το χωριό του να καίγεται (και) μέσα από τον φωτογραφικό του φακό. Όταν τον ρωτήσαμε πώς αισθανόταν τη στιγμή που φωτογράφιζε το τραγικό αυτό συμβάν, απάντησε: «Ήταν λες και με εσκοτώναν εμένα τον ίδιο. Μέσα μου έλιωνα που έβλεπα το χωρκόν μου να καίγεται, αλλά που την άλλη έπρεπε να απαθανατίσω τούντα πράματα. Ήθελα να δει ο κόσμος ίντα που έγινε. Ήθελα να μπορούν να τα δουν τζιαι οι νέοι στο μέλλον τζιαι να μάθουν για τούτα ούλλα που εγίναν».

Εν να πεθάνουμε τζιαι εν θα καταφέρουμε να δούμε το χωρκόν μας όπως ήταν.

Συνήθιζε να φωτογραφίζει το χωριό του, να απαθανατίζει κάθε γωνιά του. Μέσα στα χρόνια κατάφερε να δημιουργήσει ένα ανεκτίμητο αρχείο, τόσο με φωτογραφίες όσο και με βίντεο. «Αν συγκρίνεις το χθες με το σήμερα, εν να κλαίεις. Βλέπεις τα ίδια πράματα, τη μια ημέρα να είναι ολοπράσινα τζιαι την επομένη να μεν έσσειε τίποτε. Που τη μια στιγμή στην άλλη εχαθήκαν ούλλα», λέει χαρακτηριστικά συμπληρώνοντας πως «Εν να πεθάνουμε τζιαι εν θα καταφέρουμε να δούμε το χωρκόν μας όπως ήταν».

Μας μίλησε επίσης για τη συγκινητική ανταπόκριση του κόσμου. περιγράφοντάς μας εικόνες οι οποίες δίνουν μια μικρή ελπίδα στέλνοντας μηνύματα αλληλεγγύης. Ο κάθε ένας προσπαθούσε να βοηθήσει τον συνάνθρωπό του, προσφέροντας προμήθειες ή υπηρεσίες. «Που τη μια εμαράζωνα για ούλλο τούτο που έγινε τζιαι που την άλλη εσιαίρουμουν τζιαι ελάλουν που μέσα μου “Υπάρχει ακόμα ανθρωπια”».

Τούτα τα πράματα εν τα ξεχάνεις, μεινίσκουν στο μυαλό σου.

Σαφώς οι εικόνες αυτές θα μείνουν χαραγμένες στις μνήμες όσων τις έζησαν καθώς «εν εμπειρίες που δεν πρόκειται να ξεχαστούν». Οι φωτογραφίες του κύριου Γιώργου Χριστοφή αλλά και όλων των φωτογράφων οι οποίοι με κίνδυνο της ζωής τους απαθανάτισαν τις τραγικές αυτές εικόνες, αποτελούν ήδη ένα κομμάτι από την ιστορία του τόπου μας.

[\(περισσότερα...\)](#)